GILLETTE, మూడు అనే సంఖ్య

మూడు అనే సంఖ్య ప్రతి రోజూ నన్ను వెంటాడింది.

ప్రతి క్షణం.

నేను అస్సలు ఊహించనప్పుడల్లా, అది ప్రత్యక్షమైంది.

కొన్ని రోజుల క్రితం, నిద్రలేస్తుండగా, నా దవడ కుడి వైపు కింద ఒక చిన్న వాపు గమనించాను.

దాదాపు ఒక బంతి అంత.

అది ఏమిటని నా భార్య అడిగింది.

అర్థవంతంగా ఉన్న ఒకే ఒక జవాబు ఇచ్చాను.

కొంతకాలంగా నేను ప్రయాణాలు చేయడం లేదు కాబట్టి — బహుశా ఎదురుచూపు వల్ల, బహుశా అవసరం వల్ల, బహుశా టెస్టోస్టెరాన్ అతిగా ఉత్పత్తి కావడం వల్ల — మూడో బంతి ఒకటి పెరగాలని నిర్ణయించుకుంది.

దాన్ని ఎక్కడ పెట్టాలో ఎంచుకున్నది నేను కాదు.

నా భార్య చిరునవ్వు నవ్వింది.

వెధవలా ప్రవర్తించడం ఆపి డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళమంది.

కానీ ఏ రకమైన డాక్టర్?

సాధారణ వైద్యుడా?

ఆసుపత్రి డాక్టరా?

నిపుణుడా?

కుటుంబ డాక్టర్‌కు తెలిసింది తక్కువ, ప్రయోగాల మీదే బతుకుతున్నట్టు అనిపించేవాడు.

ఆసుపత్రి డాక్టర్ ఏమీ నిరూపించాల్సిన బాధ్యత లేకుండా, త్వరిత జోక్యాల మీద బతికేవాడు.

నిపుణుడు డబ్బులు తీసుకుంటాడు, కాబట్టి అతను నా కోసం కాదు.

అత్యవసర వైద్య సేవ, చెడ్డ మార్గాల్లో అన్నిటికంటే మంచిదిగా అనిపించింది.

ఒక మహిళా డాక్టర్ తలుపు తెరిచి, నాకు ఏం కావాలని అడిగింది.

నేను ఇంకా గేటు బయటే నిలబడి ఉన్నాను.

"పండ్లు, కూరగాయల దుకాణం పక్కనే ఉందని నాకు తెలుసు," అన్నాను, "కానీ ఇది నిజంగా వైద్యశాలేనా?"

"అవును. మీకేం కావాలి?"

"రెండు కిలోల అరటిపళ్ళు. నన్ను లోపలికి రానిస్తే, ఏ రకమో చెబుతాను."

ఆమె నవ్వి గేటు తెరిచింది.

తర్వాత నా ముఖాన్నీ, నా మూడో బంతినీ చూసింది.

చేతి తొడుగులు ప్రత్యక్షమయ్యాయి.

ఆ భాగాన్ని పరీక్షించారు.

గవదబిళ్ళలు వెంటనే తోసిపుచ్చారు.

వాటిని నేను నాలుగేళ్ళ వయసులోనే తట్టుకుని బతికాను.

తీర్పు వచ్చింది.

వాపు వచ్చిన ఒక లింఫ్ గ్రంథి.

దాన్ని వెంటనే పరీక్షించాలి.

"డాక్టర్లకు హామీ ఆదాయం" ఆపరేషన్ అధికారికంగా మొదలైంది.

మూడు ప్రిస్క్రిప్షన్లు:

ఒక యాంటీబయాటిక్.

ఒక స్టెరాయిడ్.

ఒక అల్ట్రాసౌండ్ స్కాన్.

ఇంకా, మరింత పరీక్ష కోసం మూడు రోజుల్లో తిరిగి రావాలనే వాగ్దానం.

తర్వాత ఆమె ఒక కాగితం తీసుకుని, అల్ట్రాసౌండ్ ఎలా చేయాలో వివరించే సూచనలు రాయడం మొదలుపెట్టింది.

నేను చిరునవ్వు నవ్వాను.

“అల్ట్రాసౌండ్ ఎలా పనిచేస్తుందో తెలియడానికి మీ సహోద్యోగికి రాతపూర్వక సూచనలు అవసరమని మీకు నిజంగా ఖచ్చితంగా తెలుసా?”

“మీరు చెప్పింది నిజమే,” అని జవాబిచ్చింది.

తర్వాత తప్పించుకోలేని ప్రశ్న వచ్చింది.

“మీరు ఏం పని చేస్తారు?”

“నేను ఒక రోగిని.

కానీ నా సమయంలో ఎక్కువ భాగం పండ్లు, కూరగాయల దుకాణాల్లో గడుపుతాను.”

నేను లేచి నిలబడ్డాను.

“నేను ఇంటికి వెళ్తున్నాను.

వెల్లుల్లితో నాకు నేనే చికిత్స చేసుకుంటాను.

తర్వాత మీకు తెలియజేస్తాను.

నిజంగా పదవీ విరమణ వరకు చేరుకునే అదృష్టవంతులైన కొద్దిమందిలో మీరు ఒకరు.

దాని ప్రభావాలు జనానికి తెలిశాక, మీ సహోద్యోగుల్లో చాలామందికి కొత్త వృత్తి అవసరం కావచ్చు.”

నేను ఇంటికి చేరుకునేసరికి, నా భార్య ఎదురుచూస్తోంది.

ఆందోళనగా.

రోగనిర్ధారణ ఏమిటో తెలుసుకోవాలనుకుంది.

కంగారుపడొద్దని చెప్పాను.

త్వరలోనే మళ్ళీ ప్రయాణాలు చేస్తాను.

ఆ వాపు బహుశా మాయమవుతుంది.

బహుశా విమానం దిగకముందే.

Ferdinando